

SYSTÉM JE TŘEBA UDĚLAT POHODLNÝ HLAVNĚ PRO ÚČASTNÍKY

Rozhovor se Simonou Bezouškovou, programovou ředitelkou JH

Kdybys měla srovnat letošní program JH s tím loňským, v čem je největší rozdíl?

Hlavní rozdíl je rozhodně v tom, že je program širší a bohatší. Letos je tady celkem 59 inscenací (122 představení). Oproti loňskému roku se nám zúžil hlavní, ale zato se zásadně rozšířil doprovodný program.

Podle jakého klíče se zvolilo, co bude v hlavním programu a co v doprovodném?

Hlavní program sestává z nominací klíčových celostátních přehlídek. Nominace určovaly jednotlivé lektorské sbory těchto přehlídek. A v případě, že by se nenaplnila kvóta šestnácti hracích míst, byla připravena programová rada složená z odborných pracovníků divadelních oborů NIPOS Artama. Skutečně k tomu došlo, jeden no-

minovaný soubor se nemohl zúčastnit, byl tedy zařazen soubor doporučený z Dětské scény. V hlavním programu je patnáct nominací a jedno doporučení. Volný program je širší a má několik výběrových zdrojů. Jednak jde o inscenace, které byly doporučeny z celostátních přehlídek, to znamená amatérská divadla, která prošla postupovým systémem přehlídek. Pak jsou tu inscenace profesionálních divadel. Máme také tzv. "šedou zónu", tedy soubory na pomezí profesionálního a amatérského divadla. Navíc jsme letos poprvé zveřejnili otevřenou výzvu – nabídku souborům, které si zde chtějí zahrát na vlastní náklady. Takových souborů se přihlásilo čtrnáct a v programu se jich objeví osm. Postavili jsme mimo jiné pro ně šapitó v parku. K tomu patří ještě šest představení pro děti. Volný program sestavovala tříčlenná dramaturgická rada. Spolu se mnou v ní zasedl Jaromír Hruška (dramaturg Městského divadla v Českém Krumlově) a pan Josef Kopecký. Ráda

bych využila této příležitosti a poděkovala Jaromírovi za opravdu velký kus odvedené práce a za velkou pomoc při sestavování volného programu.

Je v letošním programu nějaká zvláštnost?

Díky tomu, že má Martina Schlegelová velmi vřelý vztah k amatérskému divadlu, podařilo se nám domluvit inscenaci Olga Divadla LETÍ, jehož je Martina režisérkou. I co se ceny týče, bylo Divadlo LETÍ k JH velice vstřícné. Jinak bychom si je dovořit nemohli. Jde o inscenaci, která získala ocenění Divadelních novin za inscenaci roku, je to tedy velká perla nejen v rámci JH, ale i v rámci letošní divadelní sezóny vůbec.

Dá se Jiráskův Hronov srovnat ještě s jinou divadelní přehlídkou?

V tom rozměru a formátu, který JH má, mě napadá Loutkářská Chrudim (celostátní přehlídka loutkového divadla), a předpokládám, že příští rok bude srovnatelný také s přehlídkou amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně, která se nově přesouvá na první červencový týden a bude obsahovat velmi bohatý program divadelní, ale zároveň i vzdělávací – spoustu seminářů a doprovodný program. Termínově bude shodná s Loutkářskou Chrudimí, ale věříme, že divácký ani lektorský zájem se netříští.

Jsou již tolikrát zmiňované vstupenky krokem vpřed? Pomáhají seminaristům či při organizaci?

Elektronizace je v dnešní době nezbytně nutná. Otázkou je, jaký software je k tomu použit. To se úplně nepodařilo. Je třeba do dalších let tento problém analyzovat, změnit a vylepšit. Udělat systém pohodlnější hlavně pro účastníky.

Vít Malota

CHCI, ABY PŘEHLÍDKA ZŮSTALA V HRONOVĚ

Markéta Machová pochází z Hronova, studovala gymnázium v Broumově a dále ekonomickou nástavbu. Po škole pracovala v cestovní agentuře a informačním centru a teď je ředitelkou Kulturního a informačního střediska Hronova.

Jaký je váš vztah k Jiráskovu Hronovu a divadlu?

Festival pro mě znamená čtyřicet jedna let života. Osobně nejsem herec, ale divadlo mám ráda. S manželem chodíme na různá představení, mám ráda spíše klasická představení, ale nebráním se podívat na cokoli. Loni ve mně toho nejvíce zanechala asi dvě představení: docela svižná Divá Bára a druhé hodně barevné představení Mnoho povyku pro nic.

Jaké to pro vás je, převzít něco, co tady tak dlouho funguje?

Samozřejmě hodně těžké. Spoustu věcí by člověk chtěl dělat jinak, nebo si myslel, že se jinak dělaly. Pokud vidím, že věci fungují, tak v nich ráda budu pokračovat. Spoustu věcí si ale samozřejmě představuju jinak.

Jaký si kladete cíl, kam festival posunout?

Byla bych ráda, abychom udrželi během dalších festivalů tu pohodu. Je tu spousta vnitřních problémů, ale budu se snažit, aby festival navenek působil jako pohodový, ležerní a že rádi přijmeme všechny, kteří sem přijíždějí. Určitě budou zase nějaké nové technické požadavky, kterým

se budeme muset přizpůsobovat. Ráda bych, aby se ustálilo, že předvečer Jiráskova Hronova patří buď hře Aloise Jiráska, nebo hronovskému souboru.

Chtěl bych se teď zastavit u těch problémů. Poslední roky se mluvilo o tom, že Jiráskův Hronov je v nějakém zlomovém bodě, možná krizi komunikace a organizace – kde stojí Jiráskův Hronov teď?

Já přišla jako úplně nový člověk do rozbouraného moře a snažím se v něm neudělat vlny navíc, naopak je uklidnit. Nevím, jestli se mi to podaří, ale budu se o to snažit. Doufám, že festival v Hronově zůstane a že se nám postupně přes komunikační problémy podaří mezi oběma pořadateli udržet tu hladinu moře klidnou.

A jak je to právě teď?

Myslím, že nemáme žádný vyhraněný konflikt, alespoň o žádném nevím a žádný neřeším.

I v tomto čísle se ve Zpravodaji budeme zabývat tématem vstupenek, jaké je vaše vyjádření k celé té věci?

Obecně považuji za veliký pokrok, že Hronov – a teď myslím kulturu za celý rok – pořídil rezervační vstupenkový systém. Na druhou stranu jsme upozorňovali, že Jiráskův Hronov je natolik specifický a různorodý, že s tím problém určitě bude. Byl to požadavek festivalového výboru Praha a my ho splnili. Ale můžu říct, že považuji téměř za nadlidský výkon, že se nám podařilo zavést ho za tak krát-

kou dobu. Já nastoupila prvního ledna – než byla rada, než se to všechno schválilo, než bylo výběrové řízení, tak nám zbyl zhruba měsíc, abychom ten rezervační systém spustili. Nejtěžší zatěžkávací zkoušku zažívá teď. Kdybych tady byla déle, tak by se tohle mělo řešit už v září, aby byla celá zimní divadelní sezóna na vyzkoušení.

Takže se to celé začalo řešit až po tom lednu, kdy jste nastoupila?

Byla to podmínka festivalového výboru, protože se schvalovala nová koncepce Hronova – to se začalo řešit už dávno před tím, já jako pozorovatel do toho nastoupila až v prosinci. V březnu se schvalovala nová koncepce, ze které vyšlo, že pokud Hronov chce, aby přehlídka zůstala v Hronově, musí splnit podmínky jako rezervační systém nebo například stanové městečko.

Kdybyste si představila Jiráskův Hronov za deset let, jak by měl vypadat?

Myslím, že by měl být poklidný, technicky srovnatelný s ostatními festivaly, držet se pokroku, ale na druhé straně se nezbatvit tradic.

jam

SPONZOŘI 87. JH

Wikov MGI, a. s. – generální partner
 Dynamic Invest Group
 Office Space Trutnov
 Rosengart
 EUROVIA
 Marius Pedersen, a. s.
 MATEX HK, s. r. o.
 STRABAG
 PRIMÁTOR, a. s.
 COROLL, s. r. o.
 Petr Maršálek
 TSR Czech Republic, s. r. o.
 Saar Gummi Czech, s. r. o.
 RUBENA, a. s.
 SOVIS
 VAK
 D-energy, s. r. o.
 HAŠPL, a. s.
 INS
 Internet2, s. r. o.
 DLNK, s. r. o.
 Kafekára
 DABONA, s. r. o.
 REPARE TRUTNOV, s. r. o.
 Broumstav
 ZTS
 Konica minolta
 VEBA Broumov
 Ráj PIVA Hronov
 BEZEDOS
 Pekařství U zvonu /Dörr/

87. JH – ZA HÁ JE NO !!!

HRONOV. V 15.30 středoevropského letního času se na náměstí Čs. armády v Hronově sešel dav lidí. Role a obsazení byly určeny již tradičně a úlohy jednoho z prvních představení 87. Jiráskova Hronova rozděleny na Zahajovatele, Zahajující a Zahajované. A jako vždy, nejvíc bylo zahajovaných. Ti se sešli ze všech stran, sjeli ze všech koutů republiky na rituál, který každý rok přinese něco nového.

Zatímco si v loňském roce stříhl mezi amatéry nikoli přehlédnutelnou čurdu Zahajujícího profesionál Václav Noid Bárta, letos sáhl festivalový management převážně do vlastní kulturní zahrádky. Do role letošních Zahajujících obsadil Dechový orchestr ZUŠ, mažoretky z DDM Domino a Taneční školu z České Třebové. Všichni vystupující se zhostili svých úloh se ctí a jejich výkony se k festivalu amatérského divadla hodily více než kterýkoliv drahý (pochopitelně ne duši) profesionál.

Po vzoru mediálně propagovanějších festivalů byl na schodech vedoucích k divadlu rozvinut červený koberec, po kterém Zahajovatelé vystoupili na piedestal. Pěkně podle důležitosti až po ty nejvíce zásadní. Defilé zahájili hronovští zastupi-

telé. Za zmínku stojí fakt, že Gurin, alias Jiří Frýba měl aplaus, který se žádnému dalšímu Zahajovateli toho dne nepodařilo překonat. Za nimi šly po červené náměstkyňě hejtmana Královéhradeckého kraje Martina Berdychová, ředitelka Odboru regionální a národnostní kultury Ministerstva kultury Zuzana Malcová a ředitelka NIPOS a předsedkyně festivalového výboru Lenka Lázňovská. Dámy následoval před vchod Jiráskova divadla oblíbený Milan Uhde a jako poslední byl na piedestal pozván vicepremiér České republiky Pavel Bělobrádek.

Po výstupu Zahajovatelů zdárně dokončili Zahajující první jednání vyvěšením vlajek a přepustili po oficiální scénické hudbě definitivně místo na slunci Zahajovatelům.

Sérii důmyslných monologů zahájil docent Uhde, který mimo jiné zmínil, proč do Hronova jezdí. „Ať čtu noviny, otevřu televizi nebo zapnu rozhlas, vždy se cítím vtahován do světa mocných a bohatých. Mám tudíž hlubokou potřebu alespoň na chvíli se z jejich světa vymanit,“ řekl Milan Uhde a dodal, že Jiráskův Hronov je skvělá příležitost k tomu, aby se sešli lidé, kteří dělají divadlo s chutí, z lásky a protože to potřebují. *(Zahajování tleskají)*

U mikrofonu jej s dalším monologem vystřídal náměstkyně hejtmana paní Martina Berdychová. Poděkovala všem, kteří na festival přijeli, i pořadatelům a organizátorům, za udržování zásadní tradice.

Vicepremiér Pavel Bělobrádek si stříhl hauptku. Omluvil ministra Hermana, který je služebně v zahraničí na festivalu v Benátkách a nepřímo naznačil, že jej tam sám poslal, aby byl na festivalu nejvíce zajímavým aktérem. „Byl jsem letos v Kar-

lových Varech, ale tento červený koberec je přece jenom doma,“ zahrál zkušeně na lokálně – patriotickou vlnku.

Starostka Hana Nedvěďová zručně improvizovala variaci na Suchého text o Škrholovi a vose, aby vzápětí uvolnila jeviště pro předání ceny Pavla Dostála souboru HOP – HOP ZUŠ Ostrov.

Pak, v technologicky velkolepém pojetí závěrečné scény, vybuchla střecha divadla.

87. Jiráskův Hronov byl zahájen.
Honza Švácha

RECENZE: ÚTĚK

ROADSTORY S KŮLNOU

3X PRO JANA ROHÁČE A VOJTĚCHA PALMA ZE SOUBORU HOP – HOP ZUŠ OSTROV

Kdo našel text Oty Hofmana a jak jste si k tématu hledali vztah?

Vojta: Text ležel nějakou delší dobu v polici v dramatóku a hledalo se do něj vhodné obsazení. Já jsem zbyl sám v ročníku, což znamenalo udělat si tak maximálně monolog, ale chtěl jsem nazkoušet ještě nějakou hru. Jenda se ke mně přidružil, hráli jsme spolu v minulosti v jiné inscenaci a úplně jsme si sedli. Naskytla se nám příležitost zkusit Útěk a já jsem za to rád.

Někteří diváci mají problém, že Jenda moc rychle roste, že tím inscenace ztrácí kouzlo. Setkáváš se, Jendo, s touhle výtkou často?

Jenda: Poslední dobou hodně. Ale pořád mě ta role baví, i když vnitřní pocit malého kluka se u mě mění a už trochu roste, pořád ho však cítím. To téma mi hodně sedlo, takže jsem si k němu hledal cestu bez problémů.

A ty, Vojto, dokázal sis jednoduše představit pocit grázla nebo někoho, kdo je za grázla považovaný?

Vojta: Musím říct, že to byla moje první záporácká role. I když vlastně není úplně záporácká, postava Fangia se v průběhu hry hodně vyvíjí. Bylo to pro mě trochu něco nového a rád jsem si tuhle polohu zkusil.

A chodil sis při zkoušení studovat prostředí?

Vojta: Ne, ne, nechodil. Nebyl jsem v pasťáku zkusit si, jaký to je.

Když přemýšlíte do budoucnosti, chtěli byste spolu ještě dělat nějakou inscenaci? Jaké téma by vás zajímalo?

Vojta: Já touhle inscenací s dramatókem končím, už studuju vejšku – architekturu. V budoucnu se divadlu možná budu věnovat, ale teď nemám čas. Jako hobby si divadlo určitě chci zachovat.

Jenda: My teď s mým ročníkem v dramatóku hrajeme inscenaci Asher. Premiéru už máme za sebou a určitě plánujeme další zkoušení.

zuv

Za ta léta motání okolo amatérského divadla jsem si povšiml, že divadlo „zrozené z ducha dramatické výchovy“ zachází s nedramatickou literaturou mimo jiné proto, že umožňuje mladým interpretům vyhnout se rizikům a pastem psychologického herectví. Tam, kde se dá uplatnit epický odstup, komentář, přiznaná znakovost, „hra na...“ či výrazná stylizace, se nezkušený herec cítí jistěji a případné řemeslné nedostatky nevyčnívají tolik jako tam, kde je třeba psychologicky odůvodněné, věrohodně působící emoce.

V tomto ohledu mají Jan Roháč a Vojtěch Palm z ostrovského souboru HOP – HOP od režisérky Ireny Konývkové takřka naloženo – jejich úkolem je stvořit věrohodný duel dvou kontrastních postav na prakticky prázdné scéně, kde je jim málokdy pomoci vnějším režijním prostředkem. (Nemluvě o tradičně nevládné haluzně Jiráskova divadla, která subtilnější atmosféry spolehlivě polyká: nepochybují o tom, že v komorním prostoru by inscenace vyzněla výrazně lépe.)

Za daných okolností podali vlastně úctyhodné, byť místy snaživě vnějškové výkony (zejména v případě Roháčova Saši bylo monotónně ublížených intonací výrazně víc než by bylo zdrávo). Zdálo se mi však, že valnou většinu energie spotřebovali oba herci na průběžné vyhrávání typů „slušáka“ a „drsňáka“, méně už byla čitelná postupná proměna vztahu k sobě navzájem. Zejména klíčové zvraty Sašovy – rozhodnutí k útěku z domu, odhodlání stopovat Fangia i chvíle, v níž

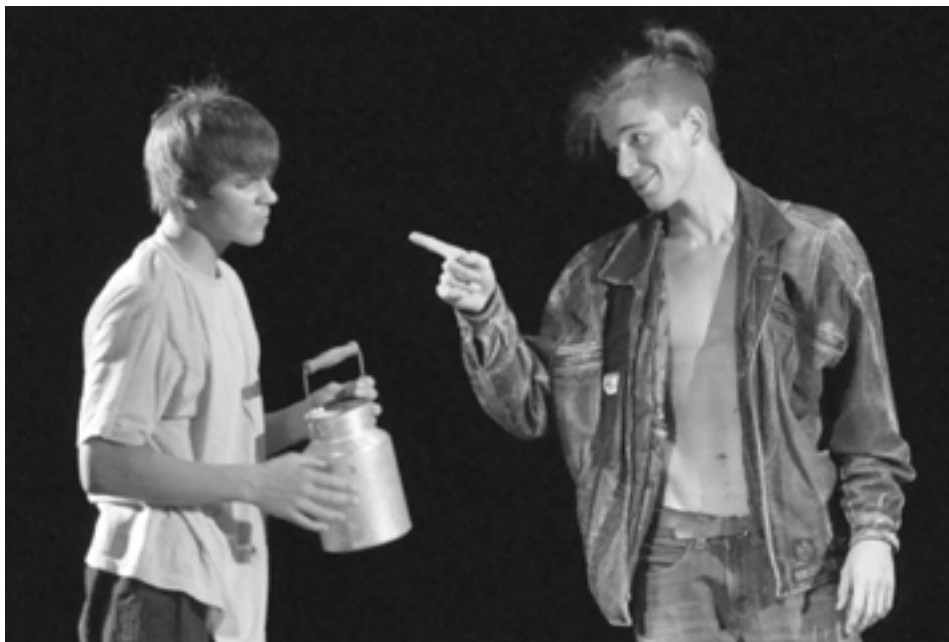
nej nakonec nevydá policistům – vyzněly dost nevýrazně (což bych ovšem přičetl spíše režii).

Přílišnou oporu hercům bohužel nevytvořila ani předloha (která chtě nechtě působí do značné míry jako nostalgické retro, které se v realitě už s dneškem v mnohém míjí). Navíc spíše než z vysloveně dějových situací sestává z atmosférických střípků s dosti „westernově“ úsečnými dialogy. Film, na který Hofman při koncipování své novelky už zřejmě myslel, dokáže ovšem úsporné slovo doplnit vyprávěním obrazem: divadlo v případě ostrovské inscenace dokáže nabídnout jen pečlivě secvičené pobíhání po praktikáblech a jejich podlézání. Záměrem zřejmě bylo vytvořit dojem zuřivého útěku jako o život: zůstalo nicméně jen u hodně plachého náznaku.

Na čem inscenace v budování atmosféry (ať lyrických nebo napjatých) staví nejvíc, je hudba, kterou se tady skutečně nešetří a na jejíž schopnost poutat diváka i tehdy, když se na scéně prakticky nic neděje, se spoléhá, řekl bych, přes míru. (Zejména v dlouhých „spacích“ scénách.) Když je pak v subtilním závěru skutečně potřeba, aby hudba hercům pomohla k emotivní pointě, zasáhne nás už jen stěží.

Nekompromisní, riskantní důvěra v herce a text je mi nepochybně sympatická – jedním dechem však musím dodat, že přes to, že téma Útěku i nasazení herců naznačuje, že by se mělo hrát opravdu nadoraz, je inscenační výsledek až podezřele úhledný.

Jan Šotkovský

RECENZE: PROKLETÍ RODU BASKERVILLŮ

BIGBÍT MÍSTO PUNKU

Pes Baskervilský zavyl, jako když se z posledních sil zpívá v hospodě, kde je pět kytar a pouze jeden zpěvák. Vedle mě na židli sedí ženská, která vypadá, jako by jí chutnalo mé víno, a postkatastrofická sklepní scéna na jevišti dává tušit, že to bude na tvrdo. Deset minut po plánovaném začátku si dávám otázku, zda na Hronově chybí Sherlock Holmes a jestli by se z tolika podnětů, které tu má k dispozici, nezbláznil. Pak brilantní dedukcí hlavního protagonisty a plakátovou neschopností Watsona konečně začíná představení a mé malé mozkové buňky se pomalu noří do známého příběhu sira Arthura. Jak prosté.

Zazní hláška o Moriartym a já zpozorním. To je vždycky fajn, když se ti dva potkají tváří v tvář. Těším se, že tomu tak bude i dneska. Sherlock je stále nejchytřejší a všichni ostatní nestíhají jeho myšlenkové pochody. Diváci ano, a tak mohou získat pocit, že jsem po Holmesovi nejchytřejší v sále. Kdyby mě nedošel ten barriquoovej Zweigl, napil bych se na oslavu.

I po chvíli se stále točíme okolo detektivovy geniality a já při jeho hláše: „Nebudu vám to vysvětlovat celé, trvalo by to dlouho a nikdo by se nestihl vylejt v Tritonu,“ vidím zapálené svíčky a ohně na Freiwaldově náměstí. Vzpomenu na tóny, které včera zněly z úst mladých slečen, a jen s nejvyšším úsilím se vracím zpět do děje. Gag stíhá gag a diváci se smějí, aniž by je někdo lechtal. To je dobré, začíná se to rozjíždět. Liška dává dobrou noc na blattech a Holmes převlečený za papírového medvěda přijíždí na panství Baskervillů.

Neochotná komorná mi připomene jednu z dvojice Cuky a Luky na Streamu a řeknu si: „Baskerville je smrt!“ Ještě, aby byl nejlepší Holmes v Rakúsku. Sir Henry

má nemoc vojáka z povolání – mizernou slovní zásobu, proti které mu pomáhá pantomima a po chvíli i někteří diváci v publiku. Oba jsou mi podezřelí. V orientaci prostorem mi pomáhá projekce a já si už podruhé ten den říkám, jak je ta technika dokonalá a kam až to dojde.

Dolores by chtěla chlapa, ale Henryho ne. Watson je ucházející a humor se dostává do prvního plánu společně s Brouky. Svěrázné, ale jednoduché. Do hry se zapojuje náповěda a neexistující klimatizace v sále nese své proklaté ovoce. Čela diváků se začínají lesknout a Sokolovna dává žánru horror nový rozměr.

Holmes se často převléká, ale já jej poznal jako pojišťovák, jako medvěda i jako cikánku. Jsem sám se sebou spokojený. Watson na chvíli získal rozum a Holmese utřel žádostí o cikánskou písničku. Dobrý moment. Vzápětí se moje pozornost přesouvá společně s kapesní svítilnou a liščím ohonem (liška byla vtipně brutálně připravena o ocas) ke Třem menhirům a je zřejmé, že zatím nikdo neusnul.

V souladu s pravidly pana Doyle se dostáváme k tomu, že nic není tak, jak se zdálo a z náповědy se stává Moriarty. Syčák. Už jsem si myslel, že na něho zapomněli. Všichni mají pistole a na jevišti nastává klasická mexická plichta. Vlastně ne moc klasická a choreograficky slabá, ale o to delší. Au. Končí uspokojivým počtem tří mrtvol lidských a jedné psí, konec je však ještě oddálen několika dialogy než zazní: „Děkuji vám, přáteli.“

Nebyl to punk and roll, jaký jsem čekal, trochu to kulhalo, jako když má fiakr zlomenou loukoť anebo, jako když hrabě Teleke z Tölökö zpívá svoji smrtící árii. Byl to dobrý bigbít, který bych rád viděl jako nářez.

Honza Švácha

MRÁZKOVY PALČÁKY

Náš svět přináší řadu palčivých otázek, na které se nedá jednoznačně odpovědět. Jiráskův Hronov jich přináší možná ještě o něco víc.

Z loňska si ponechávám tuto otazníkovou rubriku, ve které si chci klást otázky, které zajímají mě, a spoléhat na to, že nejen mě. Oproti loňsku, kdy jsem si kladl otázky řečnické, chci letos klást otázky i jiným lidem. A protože se necítím jako člověk politický, nemělo by být pravidlem, že se budou týkat organizace festivalu (také by to nemělo být tak dlouhé). Dnes, ještě začerstva, se ale nemůžu zbavit otázky, která taková je. Týká se našich drahých (ve smyslu milovaných) lístků.

Pokud jsem včera ve své impresi z Hronova psal o tradicích, nezmínil jsem zavedenou hronovskou tradici „hateringu“, neboli zasvěceného a z podstaty negativního komentování čehokoli, co souvisí s organizací festivalu, od zajištění jídla až po dramaturgii. Letošní hatering se spustil už dávno před tím, než festival začal, a již první číslo zpravodaje obsahovalo článek rozebírající letošní systém kupování vstupenek. To je vlastně unikát, první Christovovy články se objevují zpravidla třetí den po zahájení. První palčivá otázka, kterou si tu kladu: „Mají na to hateři právo?“ Něco strhat je vždy mnohem jednodušší, než něco vybudovat a je jisté, že za tím, že se tady vůbec můžeme setkat, je mnoho práce jednotlivců, na něž se nahrne všeobecná záplava špíny, která jim rozhodně elán do další práce nepřidá. Dovolím si výjimečně na otázku i odpovědět: „Právo mají!“ V individuální rovině to jistě mnohdy může svědčit o jistém mindráku. Ale v rovině správy festivalu už by žádná morální rovina neměla hrát roli. Uživatelé festivalové obce se nechovají morálně, ale spontánně. Každý hate je zároveň cenná zpráva o uživatelské spokojenosti, která by měla být při organizaci festivalu ten nejzazší cíl. Pokud tedy nechce působit dojemem: „Založili si festival, ale chodili jim tam lidi...“ A proto chci věnovat ještě další normostrany tomu, co nefunguje.

Moje palčivá otázka, kterou jsem v průběhu dneška několikrát položil, zněla: „Jaké jsou tvoje zkušenosti s letošním výběrem lístků?“ Seminaristé k výběru lístků používali jiný systém než veřejnost –

pokračování na straně 6

pokračování ze strany 5

aplikaci Google forms. Následovaly reakce pobavené, ztrápené i zcela neutrální. Někteří s chutí ventilovali svůj vztek, někteří se ale ostýchali – nechtěli házet haty. Seminaristka Adéla kupříkladu vydala z tašky asi třístránkový dokument vytištěný z Excelu, do kterého si jednou barvou zaznamenala představení, na která chce určitě jít, jinou představení, na která jít nemůže a další ta, která by stihla jen napůl. Dále všechny časy a různé možné kombinace. Zabralo jí to prý hodiny času. Když jsem se ptal, jestli to nebyl „vopruz“, říkala že „jo, ale víš co, pořád je to nejlepší festival a stojí mi to za to.“ Obdivuhodné! Je otázka, jestli se dá taková loajalita očekávat od každého seminaristy.

Markéta a Píra zase řešily takovou roztomilou záhadu. Měly obě naprosto totožnou objednávku, Markéta za ní ale platila o třicet pět korun víc. To mohlo klidně být nějakým omylem holek, další roztomilou záhadou ale bylo, že se neshodovaly časy představení na lístkách a v přiloženém papíru. Po několikahodinovém doladování časů, zkrátka stejně dostaly jiné lístky.

To vše jsou otázky nového technického systému, o kterém netřeba už nikoho přesvědčovat, že není „ještě úplně dotažený“. Pak je tady zádrhel, který ale souvisí s prostou komunikací s účastníky. Situace, kterou popisovali téměř všichni, kterých jsem se na to ptal, spočívala v tom, že nedostali všechny lístky, které si objednali, což jim bylo sděleno až na místě. Nebyla tedy už možnost sehnat si lístky, třeba na jiné časy. Jeden účastník, který nechtěl být jmenován, si z odřeknutých sedmi představení stihl koupit pět. Bohužel, už ne za seminaristickou cenu.

Zopakujme si ještě jednou: „je to systém, který se zabíhá“. Položme si ale palčivou otázku: „Je to opravdu jen věc systému, nebo někdo něco fatálně zanedbal v provedení?“ A druhou: „Co všechno si může festival dovolit ke svému účastníku, chtěl si ho zachovat?“

jam

RECENZE

ČEKÁNÍ NA MICKEY ROURKA SE VYPLATILO

V anotaci o sobě soubor píše, že stěžejním motivem je autenticita, naturalismus a groteskní nadsázka. Všeho se mi dostalo vrchovatě. Autenticky jsem protpěl těch groteskních 135 minut, až mě z toho zcela naturalisticky rozbolelo břicho. Nezávislý divadelní soubor NEKROteatro přivezl pod divadelní šapitó svou inscenaci Čekání na Mickey Rourke, a bylo se na co dívat.

Především je třeba zmínit, že prostor bílého stanu v parku se s poetikou inscenace potkal přešťastně. Mnoho diváků ve značně pohrouženém stavu komentovalo dění na jevišti (tedy alespoň ti, kteří poznali, že se jedná o jeviště), ale hercům to nevadilo, naopak přisadili tuhle "ty vole", támhle "kreténe", což vyvolávalo všeobecný smích a živelnou radost.

Příběh o dvou zkrachovalých hercích, kteří dorazí na konkurz a režisér pořád ne a ne přijít. Kde už jsem to jenom...? Jenomže takové téma se musí uchopit zvlášť umně a obratně. Dokonce to vypadá, že si režisérka a zároveň autorka předlohy Jana Micenková přečetla Čekání na Godota, řekla si „jé to je dobrý, to taky napíšu“, a jak řekla, tak udělala.

Charaktery (ne, to přeháním) – postavy jsou krásně šablonovité, takže hned víte, že jeden je chvástavý budižkničemu, co o sobě prohlásí, že je velkým hercem minimálně jednou za minutu, a ten druhý zase skromný kluk, co se s každým zná. Vtipy se až smyslně opakují a pro diváka tak vzniká přímo na místě doslova kultovní záležitost. Když zazní replika: "Hrál jsem kolo u vozu", ozve se z publika: "To bylo pátý!", načež to samé pronese i herec a všichni jsou spokojeni. Aniž by tuto inscenaci kdokoli viděl, zná dopředu všech-

ny vtipy. Brilantní. Padla i rána do rozkroku. Ta musí být, bez ní by to nešlo.

Jelikož režisér pořád ne a ne přijít, rozhodli se protagonisté, že budou imitovat známé herce v jejich ikonických rolích. Potlesk na otevřené scéně. Prošla asistentka v plavkách. Opět potlesk. Je smyslem této vsuvky zviditelnění herců, či obnažení herečky? Následně si oba znepřátelení konkurenti potykali, aby mohli jeden druhému otevřít srdíčko. Jen co se svěřil se svými problémy s alkoholem, ohlásil Robert (tak se jmenoval ten chvástavý a ano, dozvěděli jsme se to až teď po hodině a půl) přestávku 15 minut. Skutečné dobrodružství nastalo právě v ten moment. Je skutečně přestávka? Nedělají si z nás legraci? Nejsou nakonec geniální? Mám se vracet? Vrátil jsem se.

Druhá polovina začala svižně; rockovou písní, což se zdálo Robertovi, který usnul se svým kolegou pod jednou peřinou ve sklepě... No to je jedno. Do stanu dorazila nová partička zřejmě v domnění, že divadlo skončilo a bude se pařit. Když herec pronesl: „Mě už to tady začíná pěkně mrdat“, poprvé za celý večer jsem mu dal zapravdu. Pak si spolu dali brko, jeden se dusil a potom smál. Pak jsme se dozvěděli, že herci na konkurzu čekají už rok. To jsem nečekal.

V závěrečných chvílích jsem přemýšlel nad tím, jestli mám v sobě prostě jenom málo piv a nebo je to tím, že piva jsou málo. Herci se převlékli do wrestlingových kostýmů a nacvičovali choreografii zápasu. Následně se za našimi zády rozlehl mohutný hlas. Ano! Režisér dorazil, a byl to zvukař souboru. V tu chvíli jsem se rozhodl věnovat psaní tohoto článku stejně množství času jako věnoval soubor zkoušení.

Pak se herci porvali a asistentka dělala roztleskávačku a při tom plakala. Potom chtěl režisér, aby se porvali na krev. Kolem šel technik a řekl, že si hraje na umělce, ale v reálném životě by stejně neobstáli, načež počala asistentka rodit. Pak se přišlo na to, že Robert praštil Vládu (to byl ten druhý) nějak moc a Vláška z toho umřel. Robert si to potom prožil říka, že spolu budou hrát loutkové divadlo (ano, vzpomněl jsem si na umírajícího Bubu z Forresta Gumpa). Světla zhasla. Bouřlivý potlesk. Ve stoje. Zážitek katarzní až transcendentní.

Vít Malota

D JAKO DVOULETÝ KURZ DRAMATIZACE

JAK MĚNIT LITERATURU V DIVADLO

Důležitost divadla. Drahocennost dojmů. Dumání, dohadování, důsledné dohadování dramaturgů do důsledků. Deset dnů determinuje dobytce k důslednému dopracování díla do dokonalosti...

Tak jsem si vyzkoušela variace na písmeno „D“. Není to snadné, ale i hraní si s češtinou a hledání variací můžeme brát jako součást práce v dvouletém kurzu dramaturgů, který probíhá pod patronací NIPOS-ARTAMA nejen na Hronově, ale i třeba ve Volyni, a navíc korespondenční formou se seminaristy během roku.

Hlavním spojovacím článkem je Kateřina Menclerová, dramaturgyně Městského divadla Zlín. Vzhledem k tomu, že vystudovala jak obor literární, tak dramatický (tedy dramaturgii na JAMU, žurnalistiku na FSS MU a bohemistiku na FF MU), má k vedení takového kurzu nejlepší předpoklady. Nechce ovšem být člověkem, který jen rozdává moudra, ale spíše rádcem seminaristů, kteří „si na to musí přijít sami“.

Když vstupuju do semináře v ZŠ Palackého, ani první den to není o seznamování. Tihle lidé se už znají – dvouletý seminář začal loni právě na Hronově, a tak se okamžitě mohou dát do díla. Právě se diskutuje o fantasy povídce *Neila Gaimana Trolí most*, setkání hrdiny s mytickou bytostí a výměny jejich životů. Mluví se o čase, přesném určení věku postavy a průběhu času zmíněného a zobrazeného ve vyprávění, ale také o podstatě mýtů, o zasazování nesourodých prvků a postav do prostředí, do něhož zjevně

nepatří, o záhadách textu, na které si dramaturg (ale i dramaturg), neboť obě profese spolu souvisejí, odpovědět. Aby dramaturg díla nešla proti původnímu textu a neměla – pokud to není úmysl – zcela jiné vyznění.

V krátké přestávce žádám o pár slov Kateřinu Menclerovou.

• Nápad nevznikl ode mě, přišla s ním za mnou Simona Bezoušková a nebyla sama, kdo se podílel na vytváření koncepce toho semináře. Já ho jen realizuju a snažím se ho naplnit. Stále ovšem hledáme formu, všechno se vytváří a mění za chodu.

• Loni jsme měli první část semináře na Hronově, potom probíhala korespondenční část mezi seminaristy a dalšími lektory, kteří s nimi pracovali na konkrétních textech, potom byla ještě jedna část semináře ve Volyni, kterou vedl Luděk Horký, znovu jsme si dopisovali, teď se tu vidíme naživo a ještě si po domluvě budeme tak půl roku dopisovat a pracovat na dalších textech.

• Původně jsme počítali s nějakým výstupem, ale na Hronově k němu letos nedojde. Řídíme se podle možností a potřeb seminaristů, podle toho, co se chtějí naučit. Ukazuje se, že klíčová je pro ně nějaká konkrétní jevištní realizace textu.

• Nemůžeme, ani nechceme celý týden psát individuálně, ale do jisté míry dojde i na samostatné psaní. Nicméně, společná diskuse nad konkrétními dílčími problémy a vzájemná konfrontace názorů je pro všechny hodně důležitá.

• Loni jsem texty, kterými jsme se zabývali na semináři, vybírala já, v další fázi je navrhovali i ostatní lektori a sami seminaristé. Nyní se konkrétně věnujeme textu, který vybrali seminaristé.

• V kurzu jsou vesměs lidé, které zajímá samotný proces převodu nedramatického textu do dramatického, a to z důvodů praktických. Většinou jsou to amatérští divadelníci, kteří v rámci svých souborů pracují s texty, přepisují nějakou prózu pro účely divadelní a chtějí získat nějaké nástroje pro to, jak se to dá dělat.

• K tématu dramaturgů existuje množství odborné literatury, kterou mohu seminaristům doporučit. Ale v tomto semináři jde zejména o to, aby to prakticky sami zažili, sami si ty věci pojmenovali. Já jim nechci říkat nějaké poučky, protože si myslím, že se to k tomuto tématu úplně nehodí. A myslím si, že neexistuje nějaký obecný návod, jak to dělat. Mým záměrem je spíše vzbuzovat diskusi, usměřňovat ji a doplňovat. Nerada bych předestírala svou interpretaci věcí a svůj názor na ně, i když můj názor do toho jistě do určité míry prosakovat bude. Ale byla bych ráda, aby se zapojili zejména samotní seminaristé, odpověděli si na otázky. A já to pak okomentuji ze svého úhlu pohledu. Byla bych nerada, aby se tu učili mým praktikám a postupům, měli by si nacházet své vlastní cesty.

Na závěr ještě oslovím pár účastníků, kteří svými slovy potvrdili to, co říkala Kateřina.

„Pro náš soubor potřebuju najít hry, které jsou zajímavé a neokoukané. Nechceme si jen vypůjčovat texty od Dilie a platit spoustu peněz za tantiemy. Nechceme taky pořád hrát to, co všichni, ale přijít s něčím jiným. To, co tady děláme, je pro mě zajímavé. Baví mě, že seminář není jednorázový. Tak můžeme jít víc do hloubky, nezůstávat jen na povrchu. Tady mám jistotu, že během roku zjistím třeba na pěti dramaturgích, co mi sedí. Jsem k tomu tak trochu „nucený“, a díky tomu se dozvím podstatně více nejen o dramaturgích, ale o divadle a tvorbě vůbec.“

„Zajímá mě, jak udělat dobře dramaturgii povídky, i principy, jak k tomu přistoupit. Dramaturgii pokládám svým způsobem za autorskou práci. Ale v určitém smyslu je člověk taková pomůcka autora, je jakoby sluha, který mu pomůže v tom, jak literaturu co nejlépe dostat na jeviště.“

jas

PRODUKCE – SUPER, NEBO NIKOLIV?

Reportáž se semináře KreP jako Kreativní produkce

Tereza Sochová sama sebe označuje za „praktika“ a při pohledu na její způsob lektorské práce a profesního přemýšlení vidíme, že je to označení na místě. Lidé, kteří občas zabloudili do divadla Disk na pražské DAMU, si jí mohli všimnout jako usměvavé biletářky. Lidé, kteří občas i poseděli v Kafe DAMU, si rovněž nemohli nevšimnout, že tudy Tereza každou chvíli proběhne, s někým něco řeší a zase běží pryč. A lidé, kteří s Diskem nějakým způsobem spolupracují, dosvědčí, že jednání s Terezou je příjemné a zároveň profesionální, a že cokoli potřebují zařídit, zařízeno bude. Tereza začala v Disku pracovat už v druhém ročníku studia produkce a její schopnosti byly natolik nepřehlédnutelné, že od nové sezony zde nastupuje jako ředitelka.

A v tu samou dobu se z dlouholeté hronovské seminaristky stává lektorkou nového semináře s názvem Kreativní produkce. Název, který budí podezření. Není to fake? Marketingový tah? Jak může být produkce kreativní? Jistě, chápeme, že tu mezi námi jsou i šikovní lidé, kteří umějí sepsat grant, všichni je máme rádi, i když nevíme, odkud se vzali, přejeme jim jejich karierní postupy, ale tvrdit, že by to mohlo někoho třeba i bavit? Seminář zaměřený na takové téma tady poslední roky chyběl, možná právě z obavy, že o něj nebude zájem. Skupina cca deseti zájemců se ale skutečně sešla a v devět hodin už seděla v kruhu v jedné z učeben ZŠ Palackého, připravená zjistit, jak je to tedy s tou kreativitou v produkci.

Při úvodním povídání se ukázalo, že se na seminář přihlásily tři typy lidí. Jedni, kteří se produkcí a přidruženými obory zabývají a studují je na příslušných oborech a přihlásili se tak z tohoto svého zájmu. Vedle nich se našli účastníci, kteří o praktické produkci nemají ponětí a chtějí na semináři dohnat tuto rezervu. Nejpočetnější skupina se skládala z divadelníků, kteří se s produkčními tématy přirozeně potýkají v praxi a cítí potřebu, získat v nich „fachu“. Pozoruhodné je, že každý do tohoto semináře šel s nějakou potřebou, nenašel se nikdo, na koho by seminář vyloženě zbyl, nebo si řekl, že to jen tak zkusí.

První aktivity byly zaměřené na zapamatování jmen a seznámení. Seminaristé si nejdříve ve dvojicích a následně ve skupinách povídali o svých zážitcích. Zážitky pak měli ve dvou skupinách zpracovat jakýmkoli divadelním způsobem. Další krok už ale naplňoval název semináře: skupiny si měly vzájemně na své performance vytvořit marketingový slogan, plakát, jakýkoli tahák.

Tereza, která na začátku vyjádřila obavu, že nechce vypadat jako „pančelka“, měla kolem sebe najednou skupinu lidí, kteří se dobře bavili a fungovali spolu. Seminář pak už probíhal organicky jako burza zkušeností, a to především kolem dvou témat: „Jak moc si může divadlo dovolit experimentovat a zároveň si udržet diváka?“ bylo to první. Debata probíhala na rozdíl amatérského a profesionálního divadla. Jejím vyústěním byl trend audienc development, čili že divadla sama by si měla umět svého diváka vychovat.

Druhé téma bylo prozaičtější: „Co je na produkci super a co nikoliv.“ Účastníci vyhodnotili, že je třeba dost super práce s diváky, shánění rekvizit nebo propagace. Zato fundraising, granty a tvorba smluv poněkud nikoliv.

Seminář se stává poutavým tím, že lektorka volí metody, které staví účastníky do modelových situací, co nejvíce podobných realitě. Cílem „fermanové hry“ například bylo vybrat co nejlepší termíny pro představení na základě kalendáře a uměle vytvořených e-mailů od herců. A v tomto duchu se bude i pokračovat – účastníci prý dokonce vyrazí i do ulic. Konkrétními tématy, která se pravděpodobně budou otvírat, má být výše zmíněný audienc development, marketing, projektové řízení, facebook nebo autorské právo, o kterém promluví i erudovaný host Michal Zahálka. Tereza se nechala slyšet, že její hlavní snahou bude přesunout co nejvíce témat ze sekce nikoliv do sekce super, včetně vyřizování smluv a psaní grantů. Po tom, co jsem viděl metody prvního semináře, začínám věřit, že se to skutečně může podařit!

jam

OSMDESÁTÝ SEDMÝ

Festival Jiráskův Hronov má osmdesát sedm let. Šťastnou shodou okolností jste tu letos mohli potkat i jeho vrstevnici, Boženu Salákovou, která je v Hronově poprvé. Nicméně amatérskému divadlu zasvětila velkou část života a ve svých 87 letech se stále objevuje na prknech, která znamenají svět. Při návštěvě Hronova si prý nenechala ujít ani mejdan v baru Divadla Josefa Čapka! Božena Saláková je členka horažďovického souboru od roku 1958, působila nejen jako herečka, zpěvačka, ale také loutkoherečka, nápověda, inspicie a režisérka. V letech 1987–95 byla principálkou Loutkového souboru Rolníčka a v letech 1993–2006 vedla horažďovický soubor Tyjátr. Je nositelkou Zlaté odznaky J. K. Tyla.

Na svá léta u amatérského divadla vzpomíná s radostí: Já nejsem rodačka

z Horažďovic, ale z malé vesničky patnáct kilometrů odtamtud – Kvášňovic. Hrát divadlo jsem začala právě tam v roce 1946 jako šestnáctiletá. Je to moje velká láska a zůstanu mu věrná až do smrti. Za svůj život jsme sehrála hodně rolí, nejraději jsem měla různé vesnické ženy, čarodějnice, divé ženy. Hodně jsme hráli českou klasiku, veselohry (třeba Zvonokosy) a taky operety, hry se zpěvy. Někdy to člověku sedlo lépe, jindy hůře, ale všechno jsem hrála ráda a snažila se podat co nejlepší výkon. Vždycky to záleží i na náladě a celkové dispozici. Divadlo miluju a rozhodně nelituju času, který jsem mu věnovala. Nejnověji jsem hrála loni v Noci na Karlštejně, jezdili jsme po hradech a zámcích, a bylo to moc hezké. Když mě osloví režisér, nikdy neodmítnu, to se nedělá. Zahrála jsem si tam roli zbrojnoše a měla jsem jedinou větu, kterou jsme uměla ještě před začátkem zkoušení: „Na hradě je ženská!“ Přátelé na to vzpomínají a říkají: „To se každému nepoštěstí, aby měl jednu větu a všichni si to pamatovali!“

jas

POKLADY NÁCHODSKÉ GALERIE

Originály děl nejslavnějších ruských malířů Repina, Serova, Ajvazovského a dalších najdete v Galerii výtvarného umění v Náchodě.

Unikátní sbírka ruského malířství 19. a 1. poloviny 20. století byla založena před padesáti lety. U příležitosti jubilea uspořádala galerie výstavu obrazů, kreseb a grafiky Filipa Andrejeviče Maljavina (1869-1940). Jedinečná kolekce představuje dílo plné jasných barev, humoru, temperamentu a exprese. Malíř žil od roku 1922 v Paříži a několikrát navštívil Československo. V roce 1933 se v Praze uskutečnila jeho velká výstava.

Již za Maljavinova života bylo malířovo dílo vysoce hodnoceno. Dnes se ceny jeho obrazů na světových aukcích vyšplhaly do astronomických výšek. Výstavu si rozhodně nenechte ujít!

J. Klapka

Galerie výtvarného umění v Náchodě
Smiřických 272, 547 01 Náchod
www.gvun.cz

Otevírací doba: denně kromě pondělí,
9-17 hodin

PĚNA DNÍ: REVIVAL

Už pěkných pár let se v odborných i laických kruzích pivařů hovoří s nadšením o tzv. „České pivní renesanci“. To znamená nárůst počtu minipivovarů, které dělají své zlatavé moky s láskou a vytvářejí zdravou konkurenci velkým společnostem, jež ještě před krátkou dobou soutěžily jen a pouze mezi sebou a kvalitou piva tím trpěla. Jinými slovy: zásluhou malých pivovarů, které zkrátka musely nabídnout trhu něco nového, přestalo být spodně kvašené pivo typu pilsner tím jediným přípustným pivním druhem u nás. A jelikož takový ALE, IPA, STOUT a další Čechům zachutnaly, přidávají se k malým i větší pivovary a srdce pivaře zaplesá, neboť nyní má mnohem širší výběr, a to je jediné dobře.

A teď zásadní otázka: proč o pivě právě tady a právě teď? Inu, k Hronovu patří pivo stejně jako Triton. A víno také nemusí všem stačit (i když jich Skálovi přivezli požehnaně). Jsme národ pivařů, o tom žádná. Pořád držíme světové prvenství v konzumaci piva na jednu osobu. Proč teď? Ve skutečnosti mě k tomu přivedla právě tak často zmiňovaná pivní obroda. Na 84. ročníku JH jsem vyrazil neohroženě do boje za pivní kulturu a s rubrikou Pěna dní, stále mnohými vzpomínanou (a milovníky Krakonoše a Stelly Artois proklínanou), se snad přeci jen něco posunulo. Vzpomeňme na mistra výčepního, který se, poté, co si přečetl mou neurvalou kritiku na jeho způsob čepování, odebral do Náchodského pivovaru Primátor za tamním sládkem, aby se od něj přiučil, jak správně čepovat weissbier. Tehdy jsem věděl, že to všechno mělo cenu. Jaká je ale situace nyní? Skutečně zasáhla pivní renesance až k dalekému severu? Změnil se stav nějak oproti roku 2014? Ví výčepní jak čepovat? Ví, co to je mlíko? Ví, že Stel-la není pivo? Vyhodí mě zase z hospody?

Uzrál čas. Pěna dní se vrací silnější než kdy dřív a přinese vám každý den jednu pivní recenzi, v níž se zaměřím na pivo samotné, způsob čepování a prozradím i něco málo o pivovaru a jeho přístupu k vlastním produktům. Pivu zdar!

Vít Malota

VÝSTAVY V DOBĚ 87. JIRÁSKOVA HRONOVA

**Nositelé Zlatého odznaku J. K. Tyla
za rok 2016** – Předsálí Jiráskova divadla.

Výstava bude přístupná vždy hodinu před začátkem představení.

„FOTOGRAFIE“ – výstava členů fotoklubu KIS Hronov – Jiráskovo divadlo - I. patro výstavní chodba.

Výstava bude přístupná vždy 1 hodinu před začátkem představení.

195 let divadelnictví v Hronově – Jiráskovo divadlo.

Výstava bude přístupná vždy hodinu před začátkem představení.

Cena Pavla Dostála – oceněný soubor HOP-HOP ZUŠ Ostrov – Předsálí Jiráskova divadla.

Výstava bude přístupná vždy hodinu před začátkem představení.

86. Jiráskův Hronov byl již vloni – Předsálí Sálu Josefa Čapka.

Výstava fotografií Ivo Mičkala.
Otevřeno denně v průběhu JH.

Život na provázku – Rodný domek A. Jiráska. Výstavu marionet pořádá Regionální muzeum v Náchodě.

Otevřeno denně 9.00–12.00 a 13.00–18.00 hodin.

DIVADLO Z RŮZNÝCH ÚHLŮ POHLEDU – POSLEDNÍ VOLNÁ MÍSTA

Šestidílný vzdělávací cyklus 2017–2020, Praha

Pořádá: NIPOS-ARTAMA ve spolupráci s Divadlem Kámen Praha, Venuši ve Švehlovce Praha, s Městským divadlem Zlín a s Moving Station Plzeň

Vzdělávací cyklus je určený všem divadelníkům, kteří chtějí jít vlastní osobitou cestou a rozvíjet svůj tvůrčí potenciál, zkušenějším i méně zkušeným hercům, režisérům a vedoucím divadelních skupin (mladé a experimentující divadlo, divadlo poezie, začínající tvůrci). Cyklus zahrnuje šest částí, účastníky čekají vždy čtyři víkendová setkání s jedním nebo dvěma lektory: improvizace a její využití v diva-

dle s Janou Machalíkovou a Ladislavem Kardou (2017), dramaturgie a tvůrčí psaní s Petrem Michálkem (2018), herectví s Hanou Frankovou (2018), režie s Petrou Tejnorovou (2019), pohyb s Lenkou Jíšovou (2019), scénografie s Tomášem Žížkou (2020).

1. část vzdělávacího cyklu – Improvizace a její využití v divadle Termíny: 5.–8. a 27.–29. října, 10.–12. listopadu, 1.–3. prosince 2017 Lektory: Jana Machalíková a Ladislav Karda

KONTAKT: Lenka Huláková, hulakova@nipos-mk.cz, 604433485, FB: Jasanka Kajmanová

DISKUSNÍ MARATON ZAČÍNÁ DNES

Co v P klubu popravíme / oslavíme?
Tradiční Problémový klub probíhá každý den v době od 14 do 16 hodin v Kalinově domě.
Diskutovat se bude o těchto inscenacích:
Neděle 6. 8.
Útěk a Pojednávání vo veci Genesis
Pondělí 7. 8.
Valérie a týden divů, To si viděl, ...dlouhá cesta a V prdeli
O tématech na další dny vás budeme včas informovat.

red

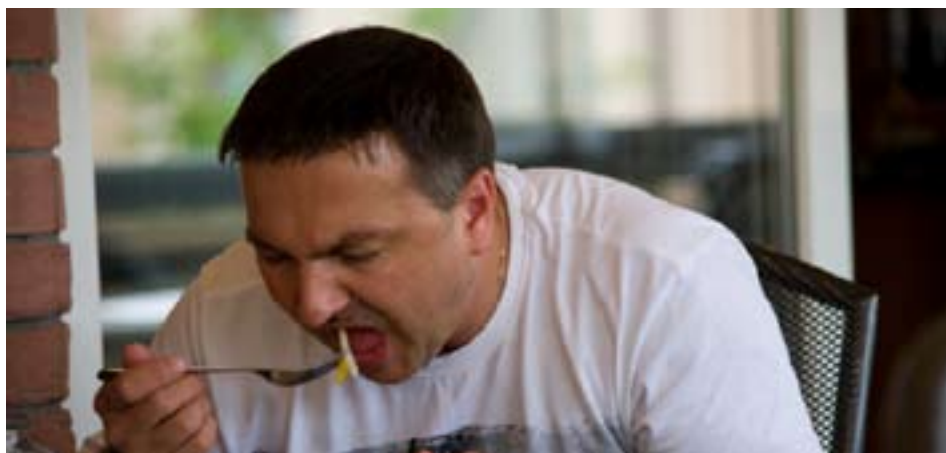
Zdatnější účastníci letošního Jiráskova Hronova můžou plynule přejít z divokého nočně-ranního pokecu o divadle v Tritonu či Stovce na poklidný, nově zavedený dopolední Diskusní klub na náměstí ve stanu a následně se přesunout ještě do intelektuálního odpoledního klubu Problémového.

V Diskusním klubu se může vyjadřovat ke zhlédnutým představením kdokoli: ať už dorazí jen jednou, nebo bude chodit pravidelně každý den. Ve stanu je prostor pro spontánní analýzu inscenací, jejich nahlédnutí z více úhlů pohledu a sdílení zážitků. A to od neděle v dopoledních hodinách od 10:00 do 12:00.

Lektor: René Vápeník – kdysi naivní herc, amatérský i profesionální režisér. V posledních letech toho hodně projel. Jen od března do dubna 2017 absolvoval devět přehlídek amatérského divadla, kde zhlédl okolo sedmdesáti představení. Více než polovinu lektoroval nebo recenzoval. Jak kvalitně – o tom je ochoten do krve (nikoli své) diskutovat.

red

KAM ZA JÍDLEM A PITÍM

PIZZERIE STELLA

adresa: nám. Čs. armády 19, Hronov, www.pizzeriestella.cz
možnost placení stravenkami / platebními kartami: ANO / ANO
venkovní posezení: ANO

ŘEZNICKÁ BAŠTA

adresa: nám. Čs. armády, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: ANO / NE
venkovní posezení: ANO

HOSPŮDKA NA NÁVSI

adresa: Velký Dřevíč 86, Hronov 4, www.na-navsi.cz/cs/onas
možnost placení stravenkami / platebními kartami: ANO / NE
venkovní posezení: ANO

HOSPODA U PAPOUŠKA

adresa: Malá Čermná 52, Hronov 1, www.hospodaupapouska.webmium.com/kontakt
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE
venkovní posezení: ANO

PIVNICE RÁJ PIVA

adresa: Hostovského 281, Hronov, www.facebook.com/RAJ-PIVA-Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

OBČERSTVENÍ SÁL JOSEFA ČAPKA

adresa: nám. Čs. armády 500, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE
Pouze v době konání festivalu Jiráskův Hronov.

ČAJOVNA U BÍLÉHO DRAKA

adresa: Jiráskova 521, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

CUKRÁRNA POD KŘÍDLY ANDĚLA

adresa: nám. Čs. armády 10, Hronov, <https://www.facebook.com/podkridlyandela/about/>
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

CUKRÁRNA PODZIMKOVÁ

adresa: nám. Čs. armády 10, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

PEKAŘSTVÍ U KUBÍČKA

adresa: T. G. Masaryka 24, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: ANO / NE

PIVNICE STOVKA U GURINA

adresa: Jiráskova 326, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

VINÁRNA TRITON

adresa: Freiwaldovo náměstí 97, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

BOWLING DOK

adresa: Dvorská 40, Hronov, www.bowlinghronov.webgarden.cz
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

SINGER BAR

adresa: Husova 249, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE

OBČERSTVENÍ U HASIČŮ

adresa: nám. Čs. armády 5, Hronov
možnost placení stravenkami / platebními kartami: NE / NE
Pouze v době konání festivalu Jiráskův Hronov.

PROGRAM

Pondělí 7. 8. 2017

Náměstí, 13.00

Kejklíř Vojta

Sál Josefa Čapka, 14.00–14.50, 16.30–17.20
Záludňáci, ZUŠ Litoměřice /
režie: Lenka Pařízková a Záludňáci
Lenka Pařízková a Záludňáci:
Jak daleko je daleko

Myšárna, 14.00–14.55, 17.40–18.35, 19.30–20.25, 21.30–22.25

Gympf Brandejs, Gymnázium J. S. Machara,
Brandýs n/L – Stará Boleslav
/ režie: Kateřina Bartošová
Kótaró Tanaka, Lafcadio Hearn:
Ještě jeden příběh...

Park, 15.00–15.55

Kejklířské divadlo z Doudleb / režie: Vojta Vrtek a Jan Brůček
Vojta Vrtek a Jan Brůček: **O kouzelné kuličce aneb Jak Vojta k šikovnosti přišel**

Sokolovna,
15.20–15.25, 19.30–19.55, 21.35–22.00
DěS–MALÁ a VELKÁ, Městské divadlo Český Krumlov / režie: Veronika Holcová, Marta Hermannová
Josef Hiršal, Bohumila Grögorová:
Svět nás má!

Jiráskovo divadlo, 16.30–18.00, 19.40–21.10
BLOK Tanec, tanec... a pantomima

Park, 17.00–18.30

Koncert populárních melodií
T. Skvortsová, S. Ilšerová a skupina Relax Band

Sál Josefa Čapka, 19.00–21.10
Teátr Vaštar Ostružno / režie: Michal Ston
Michal Ston volně na motivy Williama Goldinga: **Svině (2017, ostrov)**

Park, 19.00–19.40
Marco Migliavacca (IT)
MigliaOnSHOW

Hotelová škola, 22.20–23.10
Jan Mocek a kolektiv
Kukačka (work-in-progress)

Park, 21.30–22.30
SUD Suchdol nad Lužnicí /
režie: Lenka Cvrčková st.
Lenka Cvrčková ml., Vít Chaloupka:
Sherlock Holmes – zrození zla

Malý sál Jiráskova divadla, 22.20–23.50
Prof. Pavel Drábek – beseda
Překlad a adaptace

Šapitó, 22.30–23.40
Divadlo BANDA / režie: Pavel Němec
Pavel Němec: **Klaun**

PROGRAM

Neděle 6. 8. 2017

Sál Josefa Čapka, 14.00–15.05
Súbor uložit jako Bratislava, SK /
režie: Pavel Viecha
Tereza Stachová a kolektiv:
Pojednávania vo veci Genesis

Sokolovna,
14.15–15.05, 16.20–17.10, 19.00–19.50
Rámus Plzeň / režie:
Zdena Vašíčková a soubor
Zdena Vašíčková: **V prdeli**

Šapitó, 15.00–15.40
Divadlo U staré herečky / režie: Jiří Vyšehrad
Tomáš Jarkovský: **Ošklivé kačátko**

Myšárna,
15.30–15.55, 17.30–17.55, 20.15–20.40
Inverze Most / režie: Pavel Skála
Pavel Skála a kolektiv: **To si viděl**

Sál Josefa Čapka, 16.00–17.05, 21.00–22.05
Latrina Magika při V.A.D. Kladno /
režie: Latrina Magika
Vítězslav Nezval, John Red:
Valérie a týden divů

Jiráskovo divadlo, 16.30–18.00, 19.30–21.00
Rádobydivadlo Klapý / režie: Ladislav Valeš
Ladislav Valeš: **...dlouhá cesta**

Park, 17.00–18.00
Skautský dechový orchestr Hradec Králové

Park, 18.30–19.30
The Acoustics, Nové Město nad Metují
(The Beatles Revival)

Park, 20.30–21.30
Geisslers Hofcomedianen /
režie: Petr Hašek
Carlo Gozzi: **Láska ke třem pomerančům**

Šapitó, 21.30–22.40
DS Klas / Divadlo Zdrhovadlo Klášterec n/O
/ režie: Václav Polda
Bohumil Hrabal: **Ostře sledované vlaky**

Hotelová škola, 22.15–23.05
Jan Mocek a kolektiv
Kukačka (work-in-progress)

Malý sál Jiráskova divadla, 22.15–23.45
Setkání s Irenou Konývkovou
a tvorbou HOP-HOP, ZUŠ Ostrov

Wikov MGI, a. s. – generální partner

ZASLECHNUTO ZTRÁTY A NÁLEZY

Dobrá rada odborníka IT:

Padá vám wi-fina?
Vypněte si PC a bude fungovat!

Ve stanovém městečku jsou dvě slečny.

Ale nejsou k dispozici.

Quiz

Paní starostka byla včera odpoledne odvezena rychlou záchrannou službou, protože byla:

- vožralá
- znásilněná
- vopíchaná
- bodnutá vosou
- měla mozkovou mrtvici

Která verze je pravdivá?

NEBOJTE SE VSTOUPIT DO STANU

Nesehnali jste vstupenku na představení doprovodného programu hraná v šapitó v parku Aloise Jiráska? Není to ničí chyba, tak je to správně! Na tahle představení je vstup zdarma. Takže přijďte a vstupte, čeká vás stanová vůně trávy a neopakovatelný kulturní zážitek.

red

JH GEO CASCHING

Hledáte rádi kešky? V rámci JH jich postupně umístíme pět. Pokud je všechny najdete, získáte polohu celofestivalovky. Informace k celofestivalovce jsou na předposledních stranách jednotlivých logbooků.

Nález celofestivalovky má pro prvních pět nejrychlejších extra odměnu – celoroční předplatné časopisu Loutkář.

Výhru – knihu nakladatelství NAMU – si odnese i každý první nálezce jednotlivých kešek. Stačí grafikovi Zpravodaje doručit heslo z druhé strany obálky logbooku. K hledání jednotlivých kešek vede indicie.

NEDĚLNÍ KEŠKA

Pod patami Svatého Václava.

Přišly za námi do redakce Jarmila Parčiová a druhá holka z Rámusu (promiň, nezeptal jsem se na jméno) a přinesly požadavek a storytelling.

Odpoledne jsme zjistili, že nemáme klíče od auta. Tak jsem si řekla, že je bude mít Ája na pokoji. Večer jsem přišla na ubikaci a ty klíče jsem nenašla. A teď jsme šli na info, tam je zavřeno; šli jsme za Simonou, ta nevěděla, nikdo nevolal – prostě klíče nejsou. A tak Simona zavolala policajty, aby nám dali na auto botičku, což byl náš nápad a jí se to líbilo. Takže přijeli policajti a já na ně vyskočila: „Dobrý den, chcete nám dát botičku?“ A oni: „Proč jako?“ Tak říkám: „Jo aha, tak to neřešte.“ Velký haló. Oni pak odjeli a my čekali na toho správného policajta. Mezi tím, ty samí policajti objeli náměstí, přijeli k našemu autu a řekli: „My vám jdeme dát botičku“. A začali nám montovat botičku. A v tom se jiráskovští občané zvedli od těch svých stolků, kde seděli s těma pivečkama a pustili se do těch cajků, proč nám tam dávají botičku! A já jim říkám: „Ale my tu botu chceme!“ A oni na nás: „A jste normální?“ A my: „No jasně! My ztratily klíče.“ A všichni řekli: „Jó, pardon!“ a odešli. Takže teď máme na autě botu, nemáme klíče a k tomu máme tři otázky: 1. Kde jsou klíče? 2. Jestli jsou v Plzni na bytě náhradní klíče (což se dozvíme až v pondělí)? 3. A jestli vůbec odjedem?

Máte-li odpověď na jakoukoli z těchto otázek, sdělte ji prosím holkám.

ZTRÁTY A NÁLEZY

Ztratili jste mobil? Zajděte do Tritonu, jeden se tam našel.

red

Zpravodaj 87. Jiráskova Hronova 2017
Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Jan Švácha (saj),
Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),
Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (zlom),
Zuzana Vojtíšková – šéfredaktorka (zuv)
Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>
E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com
Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

